

Camellia

4

โอบฟอพ
สะท้านฟ้า
อยากเห็นนักล่า
9ใครจะกล้า
กับ
ชาปา
ผู้บ้าบิ่น

嫡女狂妃

拐个王爷乱天下

十九穀 สือจี้วี้ เจียน
ซุนซิ่วเอินเจีย แปล
Eruinu วาด

บทที่ 147 ไม่อ้อมมือ (1)

“ข้า ข้าจะทำความสะอาดเอง” หญิงสาวที่สวมชุดศิษย์สีเทา หม่นริบลุกลั่นยืนเอ่ยเสียงสั่นอย่างนอบน้อม

สวีเหมยอวีแค้นเสียงเหยียด “หน้าตาก็เซยแถม อปลักษณ์ ไม่เข้าใจเลยว่าผู้ดูแลเกาเลือกเจ้ามาได้อย่างไร ช่างขวางหูขวางตาเสียจริง”

นางหันกลับไป เห็นเซียวหลิงอวี่นก้าวผ่านไปมุ่งตรงเข้า ห้องของตนโดยไม่สนใจ สวีเหมยอวีถึงกับชักสีหน้าบึ้งตึง ตวาด ขึ้น “หยุดเดี๋ยวนี้! เจ้าจะไปไหน ห้องของพวกเราอยู่อีกทาง ต่างหาก!”

“ไสหัวไป” เสียงเย็นชาของเซียวหลิงอวี่นดังขึ้นเพียง คำเดียว

สวีเหมยอวีกับพวกพลันหน้าเปลี่ยนสี แม้แต่ซิงเกอ ที่เฝ้ามาตลอดยังปรายตามองด้วยแววตาลึกซึ้ง

โจวซินหลันหัวเราะหยัน “สวีเหมยอวี่ เจ้าช่างไร่น้ำยานัก
แม้แต่ศิษย์ทั่วไปตัวเล็ก ๆ ยังกล้าทำอวดดีใส่เจ้าได้ น่าอนาถ
เสียจริง”

สวีเหมยอวี่ถูกคำพูดกระแทกหน้าจนแดงก่ำ ดวงตา
เต็มไปด้วยความเคียดแค้น ตวาดเสียงสั่น “เจ้ากล้าก็พูดอีกทีสิ
ว่าให้ใครไสหัวไป!”

นางชีนิ้วตรงไปที่เซียวหลิงอวี่น แทบจะจิ้มถึงปลายจมูก
ของอีกฝ่าย

เพียะฟริบตา เซียวหลิงอวี่น สะบัดแขนออก
พลังวิญญาณซัดร่างสวีเหมยอวี่ปลิวเหมือนว่าวสายขาด
ศีรษะกระแทกพื้นอย่างแรง

“อ้าก!”

เสียงกรีดร้องดังลั่น ใบหน้าสวีเหมยอวี่เต็มไปด้วยโคลน
เครื่องสำอางที่บรรจงแต่งไว้เลอะเทอะจนดูน่าเวทนา

นางพยายามยันกายลุกขึ้น ตะโกนเสียงแหลมด้วย
ความเดือดดาล

“บัดซบ! เจ้ารู้หรือไม่ว่าข้าเป็นใคร ถึงกล้าลงมือกับข้า!
ข้าจะฆ่าเจ้า!!”

แต่เพียงแค่นายดาเย็นเยือกของเซียวหลิงอวิ้น
กวาดมองมา ร่างของนางก็สั่นสะท้าน ความหนาวเย็นเยือก
ซึมลึกเข้าไปถึงกระดูก สายตานั้นประหนึ่งมองนางเป็นเพียง
ร่างไร้ชีวิต

สวี่เหมยอวีถึงกับชะงักปาก ไม่กล้าเปล่งเสียงอีกคำ

เซียวหลิงอวิ้นกวาดตามองซิงเกอ โจวซินหลัน และ
สวี่เหมยอวีด้วยแววตาเย็นชา แล้วเอ่ยเสียงเรียบ “พวกเจ้าควร
อยู่เงียบๆ อย่ามายุ่งกับข้า”

กล่าวจบ นางไม่สนใจสีหน้าที่บิดเบี้ยวของพวกนั้น
เดินกลับเข้าห้องตัวเองแล้วปิดประตูดังปัง

หญิงสาวที่สวมชุดศิษย์สีเทาหม่น นามว่าหลี่เย่ว
ยืนหลบอยู่หน้าประตูห้องของตน มองแผ่นหลังของเซียวหลิง-
อวิ้นที่เดินกลับเข้าห้องด้วยความตะลึงงัน

“อ้ากกก! นางสาวเลว ชักจะเหลืออดแล้ว! คิดว่าตัวเองเป็นใครกัน เพียงศิษย์ทั่วไปแต่กล้าทำตัวร่าเริงต่อหน้าข้า ดี! รอให้ข้าเข้าไปอยู่ภายในก่อนเถอะ ข้าจะให้มันคลานเป็นสุนัขมาอยู่แทบเท้าข้า!”

เสียงกริ๊ดร้องคำทอด้งลั่นของสวี่เหมยอวีสะทอนก้องไปทั่วลาน

โจวซินหลันเหลือบตามองไปทางห้องของเซียวหลิงอวิน ด้วยแววตาไม่เป็นมิตร ส่วนซิงเกอกลับมีท่าทางครุ่นคิดบางอย่าง

เซียวหลิงอวินไม่คิดจะเสียเวลาไปใส่ใจกับพวกที่อีกไม่นานก็จะจากไป นางตั้งใจใช้เวลาในช่วงนี้ศึกษาขั้นต่ออย่างจริงจัง

ยันต์ที่นี้มากมาย ต่างไปจากสิ่งที่นางเคยเรียนรู้ในชาติก่อน บางอันได้รับการปรับปรุงให้ดียิ่งขึ้น แต่บางอันกลับไร้ประโยชน์สิ้นดี

หลังจากอ่านจบ นางก็เข้าใจเสียที่ว่ายันต์มังกรทะยาน นั้นต่างจากยันต์อื่นตรงไหน

ยันต์มังกรทะยานไม่เพียงแต่มีพลังปรารถนาไหลเวียนเชื่อมจากต้นจนจบ หากแต่ยังแฝงด้วยอักขระสองเส้น พลังซ่อนเร้นทำให้พลังปรารถนาทวนสับสน ผู้ที่พยายามถอดรหัสจึงหาจุดเริ่มไม่พบ

แต่สำหรับเชียวหลิงอวีน กลับมองทะลุได้อย่างง่ายดาย

นับแต่นั้น นางก็ยิ่งเกิดความสนใจในยันต์ค่ายกลมากขึ้นทันที ในใจพลันคิดถึงยันต์หายากมากมายที่เคยพบในชาติก่อน หากเพิ่มค่ายกลเข้าไป ก็คงยิ่งร้ายกาจยิ่งขึ้น!

หลายวันผ่านไป นางก็อ่านสารานุกรมยันต์ขั้นต้นจบ

นางอยากจะลองวาดยันต์แต่ละแบบดู แต่เพิ่งนึกได้ว่าตนไม่มีกระดาษยันต์จึงไปหาหลู่จิ้งอวีน

“เจ้าว่าจะใช้ยันต์มาแลกเปลี่ยนกับกระดาษยันต์กับผงทรายขาว และยังคงจะทำต่อเนื่องในระยะยาวด้วย?” หลู่จิ้งอวีนเอ่ยถามด้วยความประหลาดใจ

ยันต์ล้ำค่าเพียงนี้ ถึงกับเอามาแลกเพราะซื้อกระดาษ
ยันต์เองไม่ได้เชียวหรือ

เชียวหลังอวินพยักหน้ารับ ในเมื่อวันหนึ่งนางต้องเปิด
ร้านยันต์ ย่อมต้องมีแหล่งกระดาษยันต์ที่มั่นคง การทำขึ้นเอง
เสียเวลามากเกินไป หอจารอักขระของสำนักขางอวินนี้จึงเป็น
ตัวเลือกที่ดีที่สุด

“ยันต์ที่บันทึกในสารานุกรมขั้นต้นข้าล้วนवादได้
หมดแล้ว อีกไม่นานไม่ว่าท่านประมุขหอยจะอยากได้ยันต์ใด ข้าก็
वादให้ได้ทั้งสิ้น ยันต์ชั้นสี่ลงไปหนึ่งแผ่นแลกเป็นกระดาษยันต์
ยี่สิบแผ่น ประมุขหอยยินดีแลกหรือไม่”

กระดาษยันต์เพียงยี่สิบแผ่นแลกกับยันต์ชั้นสี่ได้หนึ่ง
แผ่น!!

หัวใจของหลู่จิ้งอวินถึงกับสั่นสะท้าน

นี่มันราวกับโชคลาภหล่นทับจากฟากฟ้า!

หากเขาเรียกศิษย์นอกมาเพิ่มอีกสักหลายคนเพื่อช่วยทำ
ในหนึ่งวันการผลิตกระดาษยันต์นับพันแผ่นย่อมไม่ใช่เรื่องยาก!

“ดี ข้าตกลง! แล้วถ้าเป็นยันต์ชั้นห้าขึ้นไปแล้ว”

ยันต์ชั้นห้าเปรียบเสมือนเส้นแบ่ง ยิ่งระดับสูงเท่าไร ก็ยิ่งซับซ้อนและยากจะเข้าใจ อีกทั้งประสิทธิภาพยังทวีคูณหลายเท่า

ทั้งสำนักชาวอวิน ผู้ที่เก่งกาจที่สุดด้านยันต์คือผู้อาวุโสแปด แต่เขาเองยังทำได้เพียงยันต์ชั้นเจ็ดเท่านั้น

เซียวหลิงอวินครุ่นคิดเล็กน้อยก่อนเอ่ยว่า “ยันต์ชั้นห้าขึ้นไป ข้ายังไม่แน่ใจในระดับความยาก เช่นนั้นท่านรอให้ข้าวาดออกมาได้จริงแล้วค่อยมาคุยกันอีกทีจะดีกว่า”

หลู่จิ้งอวินคิดตามแล้วก็เห็นด้วย ยันต์ชั้นห้าขึ้นไปไม่ใช่สิ่งที่ทำได้ง่าย ๆ แม้แต่เขาเองก็วาดยันต์ชั้นหกสำเร็จได้บ้างเป็นครั้งคราว และแต่ละครั้งก็ใช้เวลานานไม่น้อยกว่าสามเดือนต่อหนึ่งแผ่น

เขาจึงตอบตกลงในทันที

เมื่อเซียวหลิงอวินเห็นเขายอมรับ นางก็หยิบยันต์ที่วาดไว้ในซองไม่กี่วันมานี้ออกมาส่งให้

“นี่คือยันต์ชั้นสี่ทั้งหมดสิบแปดแผ่น ข้าอยากแลกทั้งหมด
เป็นกระดาศยันต์”

หัวใจหลุ่งจิ้งอวินกระตุกวบ

เพียงสามวัน นางถึงกับวาดยันต์ชั้นสี่ได้ถึงสิบแปดแบบ!
พรสวรรค์เช่นนี้หาที่เปรียบมิได้จริงๆ!

เขารับรับมาดูทีละแผ่น ยิ่งดูดวงตาก็ยิ่งเบิกกว้าง

“ยันต์อัสนี่ ยันต์วาริเยือกแข็ง ยันต์ธารสีชาต ยันต์เพลิง-
โลกันตร์...ทั้งหมดล้วนมีคุณภาพชั้นเลิศ! นี่เจ้าวาดขึ้นมาในไม่กี่
วันนี้จริงหรือ”

เพียงสามวัน แต่คุณภาพยันต์ที่นางวาดกลับพัฒนาขึ้น
หลายระดับ แค่อือไว้ในมือก็สามารถสัมผัสได้ถึงพลังมหาศาลที่
สถิตอยู่ภายใน ทุกแผ่นล้วนเป็นคุณภาพชั้นเลิศ!

กระทั่งทั่วทั้งสำนักขางอวิน ผู้ที่สามารถวาดยันต์
คุณภาพชั้นเลิศได้ยังมีไม่ถึงสามคน และแม้แต่ตัวเขาเองก็ยัง
ไม่อาจทำได้

เซียวหลิงอวิ้นเลิกคว่ำถามด้วยความสงสัย “มีปัญหอะไรหรือ”

“มะ...ไม่ ไม่มี ไม่มีปัญหอะไรทั้งนั้น เจ้ารอสักครูเดี๋ยวข้าจะไปเอากระดาศยันต์มาให้ สิบแปดแผ่นนี้ คิดเป็นกระดาศยันต์ทั้งหมดสามร้อยหกสิบแผ่น ข้าให้เจ้าไปเลยสี่ร้อยแผ่น!”

หลู่จิ้งอวิ้นไม่รอช้า รีบแลกยันต์กับกระดาศยันต์ให้นางอย่างครบถ้วน แล้วยังยื่นตำรายันต์ที่เหลืออีกสี่เล่มให้อีกด้วย

“ในนี้บันทึกยันต์ทั้งหมดที่ข้าคัดลอกสะสมมาจากหอคัมภีร์ของสำนักชางอวิ้น หากให้เจ้าไปค้นเองคงต้องพลิกหาหลายร้อยเล่มให้เสียเวลาไปเปล่าๆ ข้าได้รวบรวมไว้ให้แล้ว ยันต์ที่ทรงพลังที่สุดที่นี่คือยันต์สะเทือนวิญญาณชั้นเก้า ว่ากันว่าสามารถทำให้พลังวิญญาณของผู้ฝึกตนแตกสลายกลายเป็นศูนย์ได้ ยันต์ชั้นแปดขึ้นไปแม้มีไม่มาก แต่ข้ามั่นใจว่าตำราที่อยู่ในมือเจ้านี้ รวบรวมยันต์ไว้ครอบคลุมที่สุดนี้นักแน่นอน”

เซียวหลิงอวิ้นเองก็รู้ดีถึงคุณค่าของตำราเหล่านี้ นางจึงกล่าวขอบคุณด้วยใจจริง

ในใจยังอดรู้สึกโชคดีไม่ได้ ที่ตลอดเส้นทางแห่งการ
ฝึกตน มักจะมีผู้ใหญ่คอยหยิบยื่นความช่วยเหลือให้เสมอ ไม่ว่า
จะเป็นอาจารย์ปี๋เงินกู่ ประมุขหอหลู่จิ้งอวีน หรือแม้กระทั่ง...
หลี่เย่หาน

เพียงคิดถึงชื่อหลี่เย่หาน ทั้งที่ห่างกันไม่ถึงหนึ่งเดือน
หัวใจของนางกลับว่างเปล่าและไม่อาจสงบลงได้เลย

เซียวหลิงอวีนสะกดความรู้สึกในใจไว้ ก่อนขอตัวกลับ

บทที่ 148 ไม่อ้อมมือ (2)

ทางด้านหลู่จิ้งอวีน หลังเก็บยันต์เรียบร้อยก็เพิ่งนึกขึ้นได้ว่าวันนี้เป็นวันนัดประลองชาของเหล่าประมุขหอจรรอักขระจากหลายสำนัก เขาจึงรีบรุดออกไป

แต่เดิมที่เขาให้ศิษย์วาดยันต์ฝึกปรายจำนวนหนึ่งร้อยแผ่นก็เพื่อเตรียมไว้รับมือการประลองนี้

ที่เรียกว่าประลองชานั้น แท้จริงแล้วก็คือการโอบอวดระหว่างสำนักนั่นเอง หากผลงานของศิษย์สำนักใดออกมาแย่งก็ต้องกลายเป็นที่หัวเราะเยาะไปทั้งเดือน

เมื่อเขามาถึงหอชาไปหลี่ ก็ได้ยินเสียงหัวเราะเย้ยหยันดังลั่นออกมา

“ฮ่าๆ ขำว่าสำนักชาวอวีนปิดหอจรรอักขระไปเสียยังจะดีกว่า หลู่จิ้งอวีนเจ้าเด็กเมื่อวานขึ้นนั้น ยังกล้ามาอวดฝีมือกับพวกเราอีกหรือ ดูสิว่าส่งผลงานอะไรมา บอกว่าเป็นยันต์ชั้นสี่แต่ไม่มีสักแผ่นที่เป็นคุณภาพปานกลาง ช่างน่าขันสินดี!”

“ใช่แล้ว สำนักเทียนหลางของเรายกย่องวิถีแห่งการต่อสู้มากที่สุด แต่ถึงอย่างนั้นด้านยันต์ก็ยังเหนือกว่าสำนักชาวอวิ้นมากมาย นี่หลู่จิ้งอวิ้นยังไม่มาอีกหรือ หรือว่าอับอายจนไม่กล้ามาแล้ว!”

“ฮ่า ๆ ๆ”

เสียงหัวเราะเยาะดังลั่นเสียดหู ทำให้หลู่จิ้งอวิ้นสีหน้าบิดเบี้ยวฉายแววโกรธจัด

แต่เมื่อคิดถึงยันต์ที่ตนได้มาก็พลันเปลี่ยนเป็นรอยยิ้มสุภาพถ่อมตน เดินเข้าไปเอ่ยว่า “ท่านประมุขหอฝานกล่าวถูกต้องแล้ว ข้าเองก็รู้สึกอับอายพอสมควร แต่ตั้งแต่วันนี้ไป ที่หนึ่งของงานประลองชาปีนี้ ย่อมเป็นของหอจารอักขระสำนักชาวอวิ้นของเราแน่นอน”

เหล่าผู้ที่นั่งอยู่ภายในหอชาล้วนเป็นผู้ฝึกตนวัยสี่ห้าสิบปีไปจนถึงห้าหกสิบปี พอเห็นหลู่จิ้งอวิ้นก้าวเข้ามา รอยยิ้มบนใบหน้าก็ชะงักไป

แต่เมื่อได้ยินถ้อยคำของเขา น้ำซาก็ถูกพ่นออกมาในทันที

ผานเย่เทียนผู้มีร่างกำยำหน้าตาคมเข้ม หัวเราะลั่น

“ฮ่าๆๆ เจ้าน่ะรี? ถึงกับกลัวอวดเบ่งว่าจะคว่ำที่หนึ่ง
สำนักฆางอวินอย่างพวกเจ้าเนี่ยนะ ลองออกไปดูสิว่ากำแพง
สวรรค์แตกเพราะเจ้าพุดโวไปหรือยัง!”

คนอื่นๆ ก็มองมาด้วยแววตาเต็มไปด้วยการเย้ยหยัน
ราวกับคิดว่าหลู่จิ้งอวินคงเสียหน้ามามากจนสติเลอะเลือน

หลู่จิ้งอวินไม่คิดพุดมากความ เพียงยิ้มอ่อนแอ่ว่า
“ที่หนึ่งเป็นของสำนักฆางอวินหรือไม่ เอายันต์ออกมาทดสอบดู
ย่อมรู้ได้”

ทุกคนเลิกคิ้วด้วยความประหลาดใจ แต่ในใจกลับคิดว่า
หลู่จิ้งอวินกำลังหาเรื่องใส่ตัวเอง

“ในเมื่อเป็นเช่นนั้นก็เอายันต์ออกมาเปรียบเทียบกับกันเถอะ!”

พวกเขาพากันไปยังโถ้ะกลมใหญ่ หยิบยันต์ที่เตรียมมา
ออกวางเต็มโถ้ะ ล้วนเป็นยันต์ชั้นสี่คุณภาพปานกลาง
หลากหลายชนิด

ครั้นทุกคนวางยันต์ของตนอย่างมั่นอกมั่นใจ ก็พากันหัน
ไปมองยันต์ของหลู่จิ้งอวิ้น พอเห็นชัด สีหน้าก็พลันแปรเปลี่ยน

“นี่...นี่เจ้าไปเอายันต์อัสนีชั้นเลิศมาจากที่ใดกัน!”

บนโต๊ะมียันต์คุณภาพชั้นเลิศเพียงสองแผ่น และหนึ่งใน
นั้นกลับเป็นของหลู่จิ้งอวิ้น!

“ไม่มีทางที่ศิษย์สำนักชางอวิ้นจะวาดได้แน่ๆ เจ้าต้องไป
ซื้อมาจากข้างนอกใช่หรือไม่!”

ฝานเย่เทียนคำรามด้วยความเดือดดาล

“หลู่จิ้งอวิ้น เจ้าช่างไม่รู้จักอาย เพื่อเอาชนะถึงกับลงทุน
ไปซื้อยันต์มาอวดงั้นรี!”

เขาเองก็หยิบยันต์คุณภาพชั้นเลิศออกมาเช่นกัน

พวกเขาต่างมองหลู่จิ้งอวิ้นด้วยแววตาถูกเหยียดหยัน

แต่หลู่จิ้งอวิ้นกลับไม่สะทกสะท้าน รอยยิ้มบนใบหน้า
ไม่ลดลงแม้แต่น้อย เอ่ยอย่างใจเย็นว่า “ยันต์ของแต่ละสำนัก
ล้วนมีสัญลักษณ์เฉพาะ ย่อมไม่อาจปลอมแปลงได้”

พูดจบ เขาก็ส่งพลังวิญญาณเข้าไปบนยันต์ทันที อักษร
'ซาง' ค่อยๆ ปรากฏขึ้นอย่างชัดเจน

สีหน้าของคนอื่นๆ พลันหม่นหมองลง โดยเฉพาะฝาน
เย่เทียนที่แต่เดิมมั่นใจว่ายันต์ชั้นเลิศของตนจะเหนือที่สุด
แต่กลับถูกเด็กหนุ่มอย่างหลู่จิ้งอวี่นแซงหน้าจนได้!

“ถึงจะเป็นยันต์ของสำนักซางอวี่น แต่ก็ไม่มีทางที่
ศิษย์ของเจ้าจะทำได้! หรือว่ามีผู้อาวุโสของสำนักลงมือกันแน่
สำนักซางอวี่นของพวกเจ้าช่างอยากเอาชนะโดยไม่เลือกวิธีการ
จริง ๆ!”

ฝานเย่เทียนทั้งโกรธทั้งไม่ยอมรับ

แต่หลู่จิ้งอวี่นกลับยิ่งชอบใจที่เห็นพวกเขาหน้าเสียวเช่นนี้
จึงหัวเราะเบา ๆ แล้วหยิบยันต์ออกมาอีกสิบกว่าแผ่น

“พวกเจ้าคิดว่าสำนักซางอวี่นจะตื่นขึ้นเหมือนพวกเจ้า
หรือ ดูให้ชัด นี่คือผลงานศิษย์ของข้า ทั้งหมดล้วนเป็นยันต์
ชั้นเลิศ!”

ทุกคนต่างพากันสลดมหายใจเอือกใหญ่ ในใจแทบไม่
เชื่อสายตา

ยันต์ชั้นสีมากมายเช่นนี้ ทั้งหมดล้วนมีคุณภาพชั้นเลิศ!

ต่อให้ผู้อาวุโสในสำนักมาลงวาด ก็ยังไม่แน่ว่าจะสร้าง
ได้มากมายและสมบูรณ์เช่นนี้ในคราวเดียว!

“หลู่จิ้งอวีน สำนักของเจ้ามีศิษย์ที่พรสวรรค์สูงส่งถึง
เพียงนี้ตั้งแต่เมื่อไหร่! อย่าบอกนะว่าเพิ่งรับเข้ามาได้ไม่กี่วัน!”

แม้สีหน้าของทุกคนจะดูไม่สบายอารมณ์ แต่เมื่อความจริง
วางอยู่ตรงหน้า อันดับหนึ่งในครั้งนี้ย่อมเป็นของสำนักชาวอวีน
อย่างไม่ต้องสงสัย

หลู่จิ้งอวีนไม่อยากเสียเวลาเถียงด้วยนัก จึงเอ่ยขึ้น
เสียงเรียบ “ศิษย์ของสำนักชาวอวีน ล้วนไม่ธรรมดาทั้งนั้น
เอาละ ในเมื่อที่หนึ่งเป็นของเรา เช่นนั้นก็ส่งยันต์ทั้งหมดของ
พวกเจ้ามาได้แล้ว”

สีหน้าของคนอื่นพลันแข็งทื่อ แต่ก็ไม่มีทางเลือก
นอกจากต้องส่งยันต์ชั้นสีในมือให้หลู่จิ้งอวีนไป

ยันต์ขั้นสี่แต่ละแผ่นมีคำหลายร้อยถึงพันศิลาวิญญาณ
วันนี้หลู่จึงอวีนได้กำโรมหาศาล!

นี่เป็นครั้งแรกที่เขาได้เก็บยันต์จากสำนักอื่น ความสุข
เอ่อทนจนยี้มไม่หุบ กล่าวเจือเสียงหัวเราะว่า “ไว้พบกันใหม่
เดือนหน้า”

พูดจบก็เซ็ดหน้าผละไป ทั้งผานเย่เทียนและคนอื่นๆ ไว้
กับความโกรธจนแทบคลุ้มคลั่ง

ผานเย่เทียนแค้นเสียงเย็นกล่าว “หึ! อย่าเพิ่งได้ใจไปนัก
อีกไม่กี่เดือนก็ถึงงานประลองใหญ่ระหว่างสำนักต่าง ๆ ตอนนั้น
จะเป็นม้าหรือลาที่จะได้รู้กัน! สำนักเทียนกลางของเราจะต้อง
เหยียบสำนักชาวอวีนกลับสู่สภาพเดิมให้ได้!”

ทางด้านเซียวหลิงอวีน นางไม่รู้เลยว่าหลู่จึงอวีนไปปะทะ
การรบกับเหล่าประมุขหอจารอักขระจากสำนักอื่นมาอย่างไร

ตลอดช่วงเวลาที่ผ่านไป นางปิดด่านฝึกตน ใช้เวลาร่วม
หนึ่งเดือนอ่านยันต์ทุกชนิดที่บันทึกไว้ในหอจารอักขระจนจบ

และยังได้ลงมือลองวาดทุกแบบไปไม่น้อย กระดาษยันต์สี่ร้อย
แผ่นที่มืออยู่ก็ถูกใช้จนแทบหมดสิ้น

วันนี้นางถือตำราสารานุกรมยันต์เล่มสุดท้ายไปคืนยัง
หอจารอักขระ

หลู่จิ้งอวีนยืนรอกอยู่ในโถงใหญ่ตั้งแต่เช้า พอเห็นเซียว
หลิงอวีนก้าวเข้ามา ก็เผยรอยยิ้มยินดี แตกต่างจากตอนพบกัน
ครั้งแรกที่เป็นชาโดยสิ้นเชิง

เขารีบก้าวออกมาต้อนรับทันที “เจ้าศึกษาครบหมดแล้ว
หรือ วาดได้ทั้งหมดแล้วใช่หรือไม่ ข้าสะสมกระดาษยันต์ไว้
ไม่น้อย เจ้าดูสิ...”

หลู่จิ้งอวีนทดสอบประสิทธิภาพยันต์ที่เซียวหลิงอวีนวาด
มาแล้ว พบว่าพลังทำลายสูงกว่ายันต์ชั้นเลิศทั่วไปห้าส่วน
แม้เพียงเล็กน้อย แต่ยามคับขันก็ถือเป็นเครื่องมือเอาชีวิตรอด
ชั้นยอด!

และสิ่งที่เขาอยากรู้ยิ่งกว่าก็คือ เซียวหลิงอวีนวาดยันต์
ชั้นห้าขึ้นไปได้แล้วหรือยัง

“อืม ข้ามียันต์ชั้นห้าราวหนึ่งร้อยแผ่น ชั้นหกราวสามสิบแผ่น ชั้นเจ็ดสิบแผ่น และยันต์สะท้อนวิญญาณชั้นเก้าหนึ่งแผ่น ยันต์ชั้นห้าข้าขอแลกเป็นกระดาษยันต์หนึ่งร้อยแผ่น ชั้นหกหนึ่งพันแผ่น ชั้นเจ็ดหนึ่งหมื่นแผ่น ส่วนยันต์ชั้นเก้า ขอมอบให้ประมุขหลูโดยไม่คิดสิ่งใด ถือเป็นการขอบคุณสำหรับตำราที่ท่านมอบให้มาศึกษา ทุกเล่มล้วนมีประโยชน์ต่อข้าอย่างมาก”

ฟังจบ หลูจึงอึ้งถึงกับกลืนหายใจ ดวงตาเบิกกว้างอย่างไม่อยากเชื่อ

เสียงของเขาสิ้นเครือแทบแหบแห้ง “เจ้า...เจ้าเพิ่งบอกว่าวาดยันต์ชั้นเก้า ยันต์สะท้อนวิญญาณได้แล้วอย่างนั้นหรือ!”

เพียงยันต์สะท้อนวิญญาณแค่หนึ่งแผ่น ก็สามารถลบล้างผู้ฝึกตนระดับหลอมแก่นได้ อย่างง่ายดาย พลั้งระดับนี้ หากแพร่ออกไป ย่อมกลายเป็นของล้ำค่าที่ใครๆ ต่างแย่งชิงราคาประเมินไม่ได้

แม้แต่ผู้อาวุโสแปดแห่งสำนักชาวอวิน ยังไม่สามารถวาดยันต์ชั้นแปดขึ้นไปได้

แต่ตอนนี้ เชี่ยวหลิงอวิ้นกลับวาดออกมาได้ และยังพูด
ว่าจะมอบให้เขาอีก!

หลู่จิ้งอวิ้นแทบไม่เชื่อว่าตนยังตื่นอยู่จริงๆ หรือไม่

เขายืนกระดาษยันต์ในคลังทั้งหมดกว่าหนึ่งแสนสี่หมื่น
แผ่นให้เชียวหลิงอวิ้นไปอย่างเลื่อนลอย

แม้เชียวหลิงอวิ้นจะจากไปนานแล้ว เขาก็ยังยืนอึ้ง
ไม่หาย พลั้งผิดตนของเขายู่ระดับหลอมแก่น ยันต์สะท้อน
วิญญานหนึ่งแผ่น เท่ากับมีชีวิตเพิ่มขึ้นอีกหนึ่ง!

บทที่ 149 ไม่อ้อมมือ (3)

ตอนนี้เชียวหลังอวินมีกระต่ายยันต์หับแสนแผ่น นางจึงไม่ต้องกังวลเรื่องกระต่ายยันต์อีก

นางวางแผนว่าจะไปเช่าร้านที่ดินเขา เปิดเป็นร้านยันต์ในวันพรุ่งนี้

หลังจากศึกษาพื้นฐานโอสถระดับมายาเสร็จ จะค่อยๆ เพิ่มรายการโอสถเข้าไป และสุดท้ายก็คือยันต์ค่ายกล

ระหว่างเดินทางกลับเรือนบนยอดเขาที่เจียบเปลี่ยว เชียวหลังอวินยังคงคิดเรื่องจะเช่าร้านขนาดไหนดีอยู่ จู่ๆ ก็มีชายหนุ่มห้าคนในชุดน้ำเงินพุ่งออกมาล้อมรอบนางไว้

ดูจากเครื่องแต่งกาย ทั้งหมดล้วนเป็นศิษย์สายใน

และผู้ที่น่าหน้าก็เป็นใครอื่นไปไม่ได้นอกจากเหยาจื่อ-หวนที่ไม่ได้พบหน้ากันอีก

เมื่อเหยาจื่อหยวนเห็นเซียวหลิงอวิ้น ก็พลันนึกถึงเหตุการณ์ที่ถูกหลู่จิ้งอวิ้นขับไล่ออกจากหอจาร์อักขระในวันนั้น

เขาเป็นทายาทสายตรงของตระกูลเหยา เรื่องแบบนี้จะให้กลืนลงไปได้อย่างไร หลังจากนั้นเขาจึงไม่กลับไปห่อจาร์อักขระอีก แต่ไปเข้าสังกัดของผู้ดูแลหลิวแห่งตระกูลเหยาแทน

เขาคอยให้คนเฝ้าตามเซียวหลิงอวิ้นมาตลอด พอรู้ว่าอีกฝ่ายกลับจากหอจาร์อักขระแล้วก็รีบส่งคนไปดักรอทันที

เหยาจื่อหยวนจ้องนางด้วยสายตาเกลียดชัง กล่าวอย่างเหยียดหยาม “สายตาหลู่จิ้งอวิ้นช่างน่าขัน ถึงกับกล้าลงมือกับเจ้าที่หน้าตาน่าเกลียดแบบนี้ เจ้าอย่าคิดนะว่าได้เป็นเตาหลอมของเขาแล้วข้าจะไม่กล้าแตะต้องเจ้า ฮี! วันนี้ข้าจะให้เจ้ารู้ว่าการล่วงเกินตระกูลเหยานั้นจะต้องเจอกับอะไร!”

เซียวหลิงอวิ้นได้ยินดังนั้น กลับสนใจเพียงประโยคเดียว

“เจ้าคือคนของตระกูลเหยา? ตระกูลเหยาที่หลิวอิงหวั่นอยู่นั้นนะหรือ”

เหยาจื่อหยวนชะงักไปเล็กน้อย ก่อนจะทวาดกลับอย่าง
เด็ดดาล

“เจ้ามันไม่ยอมมีชีวิตอยู่แล้วจริงๆ ถึงได้กล้าเอ่ยนาม
ผู้อาวุโสสิบออกมาเช่นนี้!”

เซียวหลิงอวินยกมูปากขึ้นเล็กน้อย พลังเอ่ยเสียงเย็น
“ดูท่าว่าคนของตระกูลเหยาก็คงนิสัยกร่างโอหังเช่นนี้กันทั้งบ้าน
แบบนี้ข้าก็สบายใจขึ้นเยอะ อย่างน้อยเมื่อท่านตาของข้ารู้เรื่อง
ของพวกเจ้าที่หลัง คงไม่เสียใจมากนักที่ข้าลงมือไป”

“นางสารเลวหมายความว่าอย่างไร! เจ้าตัวคนเดียวไม่มี
ทั้งพลังทั้งอำนาจ ยังกล้ามาดูหมิ่นตระกูลเหยาอีก! พวกเรา
จัดการนางนี้ซะ ฆ่ามัน!”

เหยาจื่อหยวนเกลียดรอยยิ้มของเซียวหลิงอวินที่สุด
เขาตะโกนออกคำสั่ง แล้วพุ่งเข้าหานางพร้อมเหล่าศิษย์
ชุดน้ำเงินอีกสี่คน ใบหน้าเต็มไปด้วยแววอาฆาต

เซียวหลิงอวินสีหน้าเย็นยะเยือก นางชักกระบี่ออกมา
กวาดทีเดียว ร่างของศิษย์ชุดน้ำเงินหลายคนก็พุ่งเข้ามาก็ชะงัก

กลางอากาศ ก่อนโลหิตจะสาดกระจายออกมาจากลำคอ ล้มลง
กับพื้นตายตาไม่หลับ

เหยาจื่อหยวนมือสั่นจนแทบหลุดนั้งกับพื้น

“เจ้า...เจ้าอย่าเข้ามานะ เจ้าเป็นใครกันแน่! ทำไมถึงมี
พลังระดับนี้ได้!”

เซียวหลิงอวีนแค้นหัวเราะเสียงเย็น กระชับกระบี่ในมือ
แล้วแทงออกไปโดยไม่ลังเล

แต่ทันใดนั้นเอง แววดาเหยาจื่อหยวนก็เปลี่ยนไป
วูบหนึ่ง เขาปล่อยโคมกลั่นวิญญาณสีดำในแขนเสื้อพุ่งเข้าหา
นางโดยไม่ทันตั้งตัว

เซียวหลิงอวีนรู้สึกถึงแรงดูดมหาศาลที่โถมเข้ามา
ร่างของนางถูกดูดเข้าไปในโคมนั้นทันที

ภายในโคมมืดสลัวและเว้งว้าง รอบข้างมีเพียงกองเพลิง
สว่างวาบที่ลุกโชนอยู่ใกล้ๆ

เปลวเพลิงนั้นร้อนแรงเกินบรรยาย เพียงชั่วครู่ เชี่ยว
หลิงอวินก็รู้สึกหน้ามืดตามัว ร่างไร้เรี่ยวแรง และจิตวิญญาณ
ราวกับจะหลุดลอยออกจากร่างได้ทุกเมื่อ

ที่สำคัญที่สุด นางไม่สามารถเรียกใช้พลังปราณได้แม้แต่
น้อย สภาพจิตวิญญาณก็ร่อแร่เหลือเกิน

เชี่ยวหลิงอวินเผชิญกับอาวุธประเภทนี้เป็นครั้งแรก
นางพยายามใช้คาถาตัดปราณอยู่หลายบท แต่กลับได้ผลน้อย
มากจนแทบไร้ความหมาย!

ข้าพลาตท่าเพียงชั่วครู่เดียว จะต้องมาตายด้วยน้ำมือ
เหยาจื่อหยวนแล้วหรือ

เชี่ยวหลิงอวินกัดฟันแน่น ดวงตาเต็มไปด้วยความไม่
ยอมแพ้

รู้สึกเสียใจอยู่ลึกๆ ที่ไม่เคยศึกษาพวกศาสตราเวท
เหล่านี้ให้ดีมาก่อน จึงต้องมาตกอยู่ในสถานการณ์สิ้นหวังเช่นนี้!

“ฮ่าๆๆ! นางคนชั้นต่ำรอรับความตายได้เลย! โคมกลั่น-
วิญญาณชั้นหกของข้า แม้แต่ผู้ฝึกตนระดับหลอมแก่นยังไม่อาจ

หลุดพ้น! อีกไม่นานเจ้าจะได้รู้เองว่าการที่จิตวิญญาณถูกฉีกเป็นชิ้นเล็กชิ้นน้อยมันทรมาณแค่ไหน! เจ้าฆ่าคนของข้าไป ข้าจะให้เจ้าลิ้มรสชาติของการสลายสิ้นทั้งร่างกายทั้งวิญญาณ!”

เหยาจื่อหยวนแหว่งโคมที่สว่างวูบวาบในมือไปมา ใบหน้าเต็มไปด้วยรอยยิ้มชั่วร้าย

เขาแทบจินตนาการได้ว่าเซียวหลิงอวินในตอนนี คงถูกแปลงไฟในนั้นแผดเผาจนร่างละลายกลายเป็นเลือด วิญญาณถูกหลอมละลายจนสิ้นสูญ ไม่หลงเหลือแม้แต่เศษเสี้ยว

โคมกลั่นวิญญาณนี้เป็นของขวัญที่ผู้นำตระกูลเหยาหรือก็คือบิดาของเขามอบให้ในวันที่เขาบรรลุนิติภาวะ เป็นศาสตรา-
เวทประเภทผูกวิญญาณ

เขาใช้มันลอบสังหารศัตรูมาแล้วนับไม่ถ้วน ใครหน้าไหนที่กล้าหาเรื่องเขา ไม่มีใครรอดพ้นแม้แต่คนเดียว

พอคำนวณเวลาได้ครู่หนึ่ง เขาก็มั่นใจว่าเซียวหลิงอวินคงสลายกลายเป็นกองเลือดไปแล้ว เขาหัวเราะเยาะด้วยความสะใจ

“การได้ตายในโคมกลั่นวิญญาณของข้าถือเป็นเกียรติ
อย่างยิ่งแล้ว...”

ตูม!

ยังพุดไม่ทันจบ โคมในมือเขาก็ระเบิดออกเสียงดังสนั่น

แรงอัดจากการระเบิดทำให้ร่างเหว้าจื่อหยวนปลิว
กระเด็นออกไปกลางอากาศ

เขาสลักโลหิตออกมาเต็มปาก ก่อนจะร่วงลงพื้น
กระแทกอย่างรุนแรง

เขากุมท้องบริเวณต้นเถียนที่เจ็บแปลบ มองร่างระหงที่
ยังคงไร้รอยขีดข่วนด้วยแววตาตกตะลึง ไม่อาจเชื่อสายตา
ตนเอง

“ไม่นะ เป็นไปไม่ได้ เจ้า...จะทำลายโคมกลั่นวิญญาณ
ของข้าได้อย่างไร นี่ไม่ใช่เรื่องจริง!”

ใบหน้าเซียวหลิงอวี่นไม่เผยอารมณ์ใดๆ แต่ในใจกลับ
ได้ยินเสียงเฮยเทาน้อยภูมิใจดังแว่วมา

‘แค่โคมผุพังขึ้นจ้อยยังกล้ามาอวดต่อหน้าข้า ข้าเหยียด
เท้าเพียงข้างเดียวก็ย่ำให้แหลกได้แล้ว ฮ่าๆ เจ้านาย ข้าสุดยอด
ใหม่ล่ะ’

เมื่อครู่นี้เซียวหลิงอวิ้นเกือบจะสลบไปแล้ว แต่เฮยเทา
น้อยสังเกตเห็นอันตราย จึงมุดออกจากพื้นที่มิติ พุ่งเข้าไปเตะ
เปลวไฟให้ดับ แล้วซ้ำด้วยการเหยียบโคมให้แตกละเอียด

เซียวหลิงอวิ้นก้าวตรงเข้าหาเหยาจื่อหยวนทีละก้าว

ครั้งนี้เหยาจื่อหยวนถึงกับตัวสั่น เขาถอยกรูด สีหน้า
ตื่นตระหนก ดวงตาเบิกกว้างด้วยความหวาดหวั่น

“เจ้า...เจ้าอย่าเข้ามานะ ข้าเป็นคุณชายสี่ของตระกูล
เหยา หากข้าเป็นอะไรไป ตระกูลเหยาจะต้องบดกระดูกเจ้าจน
แหลก...อ้อ!”

เหยาจื่อหยวนยังพุดไม่ทันจบ เซียวหลิงอวิ้นก็พันคอเขา
ในกระบี่เดียว

นางมองดูเหยาจื่อหยวนพยายามกุมคออย่างไม่ยอมตาย
สีหน้าไร้ซึ่งความรู้สึกใดๆ จวบจนเขาขาดใจตายด้วยความไม่
ยินยอม นางก็ยังไม่แสดงท่าทีใด

ต่อคนที่คิดจะเอาชีวิตนาง เขียวหลิงอวิ้นไม่เคยปรานี

นี่ยิ่งไม่ต้องพูดถึงว่าอีกฝ่ายคือตระกูลเหยาที่เกี่ยวข้อง
กับหลิวอิงหวัน นางยังไม่มีความจำเป็นต้องใจอ่อน

นางแทบจะมั่นใจด้วยซ้ำว่าเหยาจื่อหยวนคนนี้เป็นคนที่
หลิวอิงหวันส่งมาสังหารนาง

หวังว่าอย่าให้เป็นจริงเลย หากเป็นจริงขึ้นมา นางคงไม่
เหลือเยื่อใยใดให้คนผู้นี้เพราะเห็นแก่ท่านตาอีกแล้ว

บทที่ 150 มีบางอย่างไม่ชอบมาพากล (1)

จวนสกุลเหยา

“อ้า! หยวนเอ๋อร์ของข้า! ท่านพี่ต้องล้างแค้นให้หยวนเอ๋อร์ด้วย!”

หญิงงามผู้หนึ่งที่เต็มไปด้วยความเศร้าสลดทรุดตัวลง
รำไห่กลางห้องโถง

ผู้ที่นั่งอยู่ในตำแหน่งประธานคือหลิวอิงหวัน และบุรุษใน
ชุดคลุมสีน้ำตาลวัยสี่สิบหน้าตาหล่อเหลา นามเหยาเจิ้งเยว่

ยังไม่ทันที่เหยาเจิ้งเยว่จะเอ่ยสิ่งใด หลิวอิงหวันก็พูดขึ้น
ด้วยน้ำเสียงกระด้างว่า “เฉียวเฟิง เจ้าเป็นอนุสีของจวน มารำ
ให้พุ่มพ่ายต่อหน้าผู้คนไม่คิดจะลุกขึ้นเหมาะสมตรงไหน มีเรื่อง
ใดก็ว่ามาให้ชัด อย่าทำตัวไร้ระเบียบ!”

ดวงตาแดงก่ำเต็มไปด้วยเส้นเลือดของเฉียวเฟิงมอง
หลิวอิงหวันด้วยความโกรธแค้น

“พี่หญิง! ลูกฆ่าตายแล้ว! แม้แต่ตะเกียงวิญญาณของเขา ก็ดับลง! ท่านไม่ยอมให้ท่านพี่มาเยี่ยมพวกข้า บัดนี้กระทั้งจะ ร่ำไห้ยังไม่ได้ด้วยหรือ!”

เหยาเจิ้งเยว่ได้ยินดังนั้นก็ขมวดคิ้วเล็กน้อย เหลือบมอง หลิวอิงหว้นด้วยสายตาที่คาดเดาไม่ได้

สีหน้าของหลิวอิงหว้นดำคล้ำลงทันตา ตะคอกเสียงดัง “อนุสี เจ้าอย่าได้บิดเบือนคำพูดของข้า หากเจ้าต้องการล้างแค้น ให้บุตรชายของเจ้า เช่นนั้นก็นำตะเกียงวิญญาณไปใช้ตามหา ศัตรูจะไม่ดีกว่าหรือ มาทำตัวไร้กฏระเบียบแบบนี้ในที่สาธารณะ คิดว่าจะได้สิ่งใดขึ้นมา!”

เฉียวเฟิงไม่สนใจคำเสียดสี หยิบตะเกียงวิญญาณที่ดับ แล้วออกมา

“ในเมื่อพี่หญิงพูดเช่นนั้น ก็ช่วยข้าหาตัวคนร้ายให้พบ ด้วยเถิด!”

สีหน้าของหลิวอิงหว้นมืดครึ้มลงทันใด ที่แท้เฉียวเฟิงก็ มุ่งเป้าหมายที่กระดิ่งเสาะวิญญาณของนางตั้งแต่ต้น

ยามนี้แม้จะไม่เต็มใจเพียงใด ก็ได้แต่ยอมรับ

หลิวอิงหว้นเรียกกระดิ่งเสาะวิญญาณชั้นแปดออกมา
ด้วยสีหน้าไม่สบอารมณ์ มันดูคลื่อนตะเกียงวิญญาณเข้าไป
ไม่นานก็มีเงาร่างโปร่งแสงลอยขึ้นมาอย่างช้าๆ

เป็นใบหน้าของเซียวหลิงอวี่นหลังแปลงโฉม

“เป็นนาง?” เหยาจื่อชินอุทานอย่างแปลกใจ

เซียวเฟิงถามอย่างร้อนรน “คุณหนูสาม ท่านรู้จัก
นางसारเลวนี้หรือ บอกข้าเถอะ นางอยู่ที่ไหน ข้าจะฉีกเนื้อ
เถื่อนหนังนางเป็นพันชิ้น!”

สีหน้าของเหยาจื่อชินแข็งค้างไปครู่หนึ่ง แล้วเหลือบตามองหลิวอิงหว้นอย่างลำบากใจ

หลิวอิงหว้นเอ่ยขึ้นทันที “ไม่เป็นไร ชินเออร์ พุดออกมา
เถอะ ก็แค่ญาติยากจนที่มาขอพึ่งบุญเท่านั้นเอง”

เมื่อได้ยินหลิวอิงหว้นพูดเช่นนั้น เหยาจื่อชินก็หมด
ความลังเล เอ่ยขึ้นทันที “อนุสี นางชื่อว่าเซียวหลิงอวี่น เป็น
ญาติห่างๆ ผังมารดาที่เคยมาหาแม่ข้าเมื่อเดือนก่อน ตอนนั้น

นางเสียมารยาทกับท่านแม่อย่างยิ่งจนถูกไล่ออกไป ได้ยินว่า
ตอนนี้เป็นเพียงศิษย์ทั่วไปของสำนักขางอวินเท่านั้น”

เป็นเพียงศิษย์ทั่วไปหรือ

ผู้คนในที่นั้นต่างมีสีหน้าแปลกประหลาด

ทั้งจวนเหยาไครเล่าจะไม่รู้ว่าเหยาจื่อหยวนมีโคมกลั่น-
วิญญานชั้นหก ต่อให้เป็นผู้ฝึกยุทธ์ระดับหลอมแก่นก็ยังยากจะ
รับมือ แต่กลับถูกศิษย์ทั่วไปของสำนักขางอวินฆ่าเช่นนั้นหรือ

เรื่องนี้ฟังอย่างไรก็ชวนให้รู้สึกประหลาด

เฉียวเฟิงจ้องหลัวอิงหวันตาไม่กะพริบ สายตาเต็มไปด้วย
ด้วยความเคลือบแคลง

นางสารเลวเซียวหลิงอวินนั้นเป็นญาติของหลัวอิงหวัน
เช่นนั้นจะเป็นไปได้หรือไม่ว่าเป็นหลัวอิงหวันที่ลอบสั่งให้นาง
ลงมือสังหารบุตรของตน!

หลัวอิงหวันเห็นความสงสัยในสายตาของเฉียวเฟิงก็
พลันหน้าดำตึง เอ่ยเสียงเย็น “เฉียวเฟิง เจ้าอย่าคิดว่าข้าไม่รู้
เจ้าคิดอะไร ลองคิดดูให้ดีว่าเจ้าควรให้ข้าลงแรงถึงเพียงนั้น

หรือไม่ ฆาตกรที่ฆ่าจื่อหยวนหาเจอแล้ว จากนั้นจะอย่างไรก็
เรื่องของเจ้า ถ้าไม่มีธุระอะไรก็แยกย้ายกันไปได้แล้ว”

เจียวเฟิงยอมรีบร้อนจากไปเพื่อตามหาคนมาสืบเรื่อง
ของเซียวหลิงอวี่นให้แน่ชัด

ไม่นานในห้องโถงก็เหลือเพียงหลิวอิงหว้นกับเหยา
จื่อชิน

เหยาจื่อชินเอ่ยด้วยความลังเล “ท่านแม่ เซียวหลิงอวี่นนี้
ช่างแปลกประหลาดนัก นางเป็นแค่ศิษย์ทั่วไป ไฉนจึงฆ่าน้องสี่
ได้เล่า...”

สีหน้าของหลิวอิงหว้นยังคงไม่แนมอง ได้ยินคำถามนี้
ก็ไม่ได้คิดให้มากความ เพียงกล่าวว่า “อย่าไปสนใจ เซียว
หลิงอวี่นฆ่าเหยาจื่อหยวน เจียวเฟิงกับคนของสกุลเจียวยอมไม่
ปล่อยนางไปง่ายๆ นางถึงฆาตแล้วก็ต้องตาย พวกเราไม่
จำเป็นต้องไปสนใจความผิดแผกของนางให้มากนัก”

เชียวหลังอวินไม่รู้เลยว่าเรื่องที่นางสังหารเหยาจื่อหยวนได้
ถูกคนของสกุลเหยารับรู้แล้ว

เวลานี้นางกำลังเดินหาร้านในเมืองเสวียนอวิน

แต่แรกนางก็ตั้งใจจะเปิดร้านในถนนสายที่คึกคักที่สุด

เดินมาทางซ้าย ในที่สุดก็เห็นร้านว่างอยู่ร้านหนึ่ง

แต่น่าเสียดาย ร้านนี้ตั้งอยู่ตรงข้ามกับร้านขายยันต์อีก
แห่งหนึ่ง แถมดูจากขนาดร้านและการตกแต่งแล้ว ร้านฝั่ง
ตรงข้ามก็ใหญ่โตโอ้อ่าไม่น้อย ชื่อว่า ‘ร้านยันต์ไร้เทียมทาน’

เชียวหลังอวินประเมินจำนวนผู้คนที่สัญจรไปมาบนถนน
เส้นนี้คร่าวๆ แล้ว ตัดสินใจจะเช่าร้านนี้เสียเลย

นางเดินเข้าไปในร้านทันที ชายวัยสี่สิบถึงห้าสิบปี
คนหนึ่ง ร่างผอมแห้ง แต่ในดวงตาขุ่นมัวกลับแฝงไปด้วย
เล่ห์เหลี่ยม รีบยิ้มต้อนรับทันที

“สหายเต้าท่านนี้มาดูร้านหรือ ร้านนี้ค่าเช่าถูกมาก
แต่ต้องเช่ารวดเดียวหนึ่งปี จ่ายครบก่อนถึงจะยอมปล่อยเช่า”

เซียวหลิงอวิ้นถามขึ้นว่า “ค่าเช่าหนึ่งปีเท่าไร?”

เมื่อเห็นว่านางพูดจาไม่อ้อมค้อม ชายผู้นั้นก็ยังยิ้มกว้าง

“ไม่มาก ๆ เพียงห้าหมื่นลิลลิวินญานเท่านั้น คิดเป็นเดือนเดือนละไม่ถึงห้าพันลิลลิวินญานด้วยซ้ำ ถ้าท่านไปลองถามดูแถวนี้ ร้านที่อยู่ทำเลแบบนี้ เดือนหนึ่งอย่างน้อยต้องหกพันลิลลิวินญานแน่ ๆ ถ้าไม่ใช่คนรู้จักก็ไม่มีทางเช่าได้หรอก”

ชาวบ้านธรรมดาเดือนหนึ่งหาได้สักพันลิลลิวินญานก็ถือว่าไม่น้อยแล้ว แต่ร้านนี้ก็กลับคิดค่าเช่าถึงราวห้าพันลิลลิวินญานต่อเดือน

ทว่าราคานี้สำหรับเซียวหลิงอวิ้นแล้ว กลับถือว่าไม่แพง เพราะยันต์ชั้นห้าขึ้นไปแต่ละแผ่นก็เริ่มต้นที่หลายพันลิลลิวินญานแล้ว

เซียวหลิงอวิ้นพยักหน้า

“ดี เช่นนั้นข้าขอเช่าหนึ่งปีก่อน”

ชายผู้นั้นดวงตาเป็นประกายขึ้นมาทันที รีบพูดอย่างกระตือรือร้น “ได้เลยๆ รอสักครู่ ข้าจะไปเขียนสัญญา ท่านรอที่นี่ก่อน!”

เชียวหลิงอวีนกวาดตามองไปรอบร้าน พื้นที่ราวร้อยตารางจั้ง กว้างขวางไม่น้อย เมื่อเทียบกับราคาห้าพันศิลาวิญญานก็นับว่าคุ้มค่าอย่างมาก

เชียวหลิงอวีนเดินไปที่หน้าร้านอีกครั้ง มองดูผู้ที่สัญญาจะไปมา ก็ยังมั่นใจว่าทำเลร้านนี้ดีจริง

แต่แล้วนางก็สังเกตเห็นว่าพ่อค้าแม่ค้าที่ตั้งแผงอยู่สองข้างทาง ต่างก็เหลือบมองนางด้วยสายตาคล้ายจะพูดบางอย่าง แต่ก็ไม่กล้าพูด

เชียวหลิงอวีนรู้สึกประหลาดใจ กำลังจะเอ่ยปากถาม ก็เห็นชายผอมแห้งเมื่อครู่เดินออกมาพร้อมสัญญาในมือ สีหน้าดีใจนัก

“สหายเต๋า ท่านดูสัญญานี้เถิด ท่านสามารถลงชื่อจ่ายค่าเช่าได้เลย”

เซียวหลิงอวิน⁺หยิบบัตรสีดำออกมา

“หักจากในนี้เลยก็แล้วกัน”

ชายผู้นั้นเห็นบัตรดำก็ชะงักไปเล็กน้อย แม้ไม่รู้ว่านั้นคือบัตรอะไร แต่ดูจากเนื้อวัสดุก็รู้ว่าไม่ธรรมดา เขาจึงหยิบบัตรศิลาวิญญาณสีเขียวยกขึ้นมา กระตุ้นพลังวิญญาณ หักค่าเช่าห้าหมื่นศิลาวิญญาณทันที

เมื่อได้ยินเสียงศิลาวิญญาณไหลเข้าสู่บัตรของตน ชายผู้นั้นถึงกับยิ้มตาหยีด้วยความยินดี

ส่วนเซียวหลิงอวิน⁺เมื่ออ่านสัญญาจบก็ลงชื่อเรียบร้อย

ชายผู้นั้นเดินจากไปอย่างอารมณ์ดี เซียวหลิงอวิน⁺จึงลงกลอนร้านเตรียมกลับ แต่แล้วก็พบว่าพ่อค้าแม่ค้าแฝงลอยเหล่านี้นั่งจ้องมองนางด้วยสายตาเวทนา

เมื่อเซียวหลิงอวิน⁺หันไปมอง แต่ละคนก็รีบเบือนหน้าหนีทันที

เซียวหลิงอวิน⁺ “...”

นางไม่สนใจ กลับถึงยอดเขาศิษย์ทั่วไป ค็นั้นก็นั่งวาด
ยันต์ชั้นสี่หรือต่ำกว่านั้นเป็นจำนวนมาก

บทที่ 151 มีบางอย่างไม่ชอบมาพากล (2)

รุ่งเช้าถัดมา นางพยกยันต์ทั้งหมดกลับมาร้าน

แต่พอมาถึงหน้าร้านกลับพบว่าร้านเปิดอยู่ แถมยังมี
ป้าย ‘เสนอขาย’ แขว่นอยู่หน้าประตูเหมือนเดิม

ในร้านมีชายผอมแหว่งคนนั้นและชายร่างกำยำอีกนับสิบ
คนยืนอยู่ด้วย

เชียวหลิงอวิ้นเห็นพ่อค้าแผงลอยที่นางเคยพบเมื่อวาน
แต่แต่ละคนต่างมองนางด้วยสีหน้าประหลาด

แม้จะรู้สึกได้ถึงความผิดปกติ แต่เชียวหลิงอวิ้นกลับไม่
แสดงอารมณ์ เดินเข้าไปในร้าน ถ้ามเสียงเรียบ “ไม่ทราบว่
พวกท่านมาที่ร้านของข้ามีธุระอันใดหรือ”

ชายผอมแหว่งนามเหมิงหย่งหัวเราะเยาะเสียงหนึ่ง

“เจ้าว่าอะไรนะ ร้านนี้เป็นของข้าต่างหาก!”

เมื่อได้ยินดังนั้น เชียวหลิงอวินก็รู้ทันทีว่าพวกเหมิงหย่ง
ไม่มีจุดประสงค์ดีแน่นอน

นางยืนอยู่หน้าประตู จ้องพวกเหมิงหย่งด้วยสายตา
เย็นชา เอ่ยเสียงเย็น “เจ้าหมายความว่าอย่างไร ร้านนี้ข้าเช่าไว้
หนึ่งปีเต็ม ปีนี้ร้านเป็นของข้าแล้ว ขอให้พวกเจ้าออกไป
ในทันที”

เหมิงหย่งกับพวกกลับหัวเราะไม่อยู่ หัวเราะออกมา
เสียงดังอย่างไม่เกรงใจ

“สาวน้อย เจ้าบอกว่าเช่าร้านนี้ไปหนึ่งปี มีอะไรเป็น
หลักฐานหรือ ข้าถือโฉนดที่ดินอยู่ในมือ เจ้ามีอะไรจะเอามาอ้าง
เล่า!”

สีหน้าของเหมิงหย่งในตอนนี้อย่างต่างจากเมื่อวานโดยสิ้นเชิง

เชียวหลิงอวินหุบสัญญาเข้าร้านออกมาให้ดูทันที

ใครจะรู้ว่าเหมิงหย่งไม่เพียงไม่แสดงท่าทีหวาดหวั่นเลย
สักนิด กลับยังเผยแว่ยิ้มหยันมากกว่าเดิม

นางกัมมลงดูสัญญาอีกครั้ง แต่กลับพบว่าอักษรทั้งหมดบนกระดาษหายไปหมดสิ้น เหลือเพียงกระดาษเปล่าแผ่นหนึ่งเท่านั้น!

ดีมาก!

ถึงตอนนี้นางมั่นใจแล้วว่าถูกหลอกเข้าใจแล้ว และนั่นคงเป็นเหตุผลที่วันนี้เหมิงหย่งพาลูกน้องมาด้วย

ไม่น่าแปลกใจที่เหมิงหย่งกล้าออกปากปฏิเสธอย่างหน้าด้าน และไม่น่าแปลกใจที่พ่อค้าแม่ค้าเมื่อวานจะมองนางด้วยสายตาเช่นนั้น

ดูท่าเรื่องแบบนี้คงเกิดขึ้นมาหลายครั้งแล้ว

ไม่รู้ว่าเหล่าชาวบ้านมามุงดูตั้งแต่เมื่อไร ทุกคนคล้ายรู้ว่าเซียวหลิงอวีนเจอกับอะไร ต่างก็ถอนหายใจพึมพำกันว่า “แม่นางน้อย เจ้ามาจากต่างเมืองสินะ เจ้าเช่าร้านจากเขาแล้วหรือ เอ้อ เหมิงหย่งเล่นมุกนี้กับคนนอกอีกแล้วหรือนี่ คราวนี้เจ้าแยะแน่ พ่อหนุ่มนี่หลอกคนมากี่คนแล้วก็ไม่รู้”

“จริงด้วย ครึ่งก่อนมีพ่อค้าผู้ร่ำรวยมาเช่าสองปี จ่ายไป
ตั้งหนึ่งแสนสิลาวิญญาณ สุดท้ายก็ไม่ได้คืนเลยแม้แต่ก้อน
เดียว”

“แน่นอนอยู่แล้ว เหมิงหย่งเป็นคนตระกูลเหมิงเซียวนะ
ใครจะกล้าหาเรื่องล่ะ แม่นางน้อยคนนี่คงต้องทำใจยอมเสียเปล่า
แล้วละ”

เหมิงหย่งได้ยินคำพูดของชาวบ้านก็ไม่โกรธเลยแม้แต่
น้อย กลับยิ้มดอกกล่าวอย่างภูมิใจ “ได้ยินหรือยัง ข้าเป็นคน
ตระกูลเหมิง โฉนดที่ดินร้านนี้ก็อยู่ในมือข้า ร้านนี้ไม่มีอะไร
เกี่ยวข้องกับเจ้า รู้แล้วก็ไสหัวไปซะ!”

ผู้คนรอบข้างต่างพากันมองเซียวหลิงอวี่นด้วยสายตา
สังสาร คิดว่านางคงต้องกล้ากลืนความเสียหายครั้งนี้ไป

เซียวหลิงอวี่นมองโฉนดที่ดินในมือของเหมิงหย่งที่กำลัง
สับตัดไปมาอย่างไ้อวด แล้วปล้นหัวเราะออกมาเบาๆ

“เจ้าบอกว่าเพราะโฉนดอยู่ในมือเจ้า ร้านนี้จึงเป็นของ
เจ้า เช่นนั้นหากโฉนดอยู่ในมือข้า ร้านนี้ก็จะเป็นของข้าสินะ?”

ทุกคนถึงกับนิ่งอึ้งไปชั่วครู่ สมอยังตามสิ่งที่เซียวหลิง-
อวินพูดไม่ทัน

นางหมายความว่าอย่างไรกันแน่?

เหมิงหย่งเหมือนจะนึกอะไรออก เขาชี้ไปยังกลุ่มลูกน้อง
ที่พามาด้วย ก่อนจะระเบิดหัวเราะออกมาเสียงดัง

“ฮ่าๆๆ เจ้า...เจ้าอย่าบอกนะว่าจะมาแย่งโฉนดที่ดินจาก
มือข้า? แค่เจ้าน่ะรี...อีก!!”

เหมิงหย่งยังพูดไม่ทันจบ เซียวหลิงอวินก็พุ่งตัวเข้าหา
รวบโฉนดที่ดินจากมืออีกฝ่าย ก่อนจะสะบัดกระบี่เฉือนลำคอ
ของเหมิงหย่งในพริบตา

โลหิตพวยพุ่งออกมาอย่างไม่รู้รอ

ทุกคนที่อยู่ตรงนั้นถึงกับยืนตะลึงอ้าปากค้าง

มีคนกล้าฆ่าเหมิงหย่งจริงๆ หรือ

เหมิงหย่ง...ถูกฆ่าจริงๆ ด้วย!

เหล่าลูกน้องของเหมิงหย่งชะงักไปอีตี่ใจหนึ่ง ก่อนแสดง
สีหน้าที่นั้ตระหนกปนเดือดดาล

“เจ้ากล้าฆ่าท่านห้าแห่งตระกูลเหมิง? เจ้าอยากตายนัก
รึ!”

พวกมันพากันกรูเข้าใส่ทันที แต่เซียวหลิงอวี่นเพียงตัว
เดียวตายคกริบ ก่อนจะเตะกวาดเป็นวงจรร้างของพวกมันปลิว
กระเด็นไปคนละทิศละทาง

“ไสหัวไป!”

เสียงเย็นเยียบหลุดออกจากปากนาง ทำเอาพวกนั้น
ตัวสั่น รีบหามศพเหมิงหย่งวี่งหนีออกจากร้านอย่างทุลักทุเล

แต่ก่อนจะพ้นประตูไปก็ยังไม่วายทั้งคำขู่ไว้

“เจ้ากล้าลองดีกับตระกูลเหมิง มีแต่ตายสถานเดียว!”

เซียวหลิงอวี่นไม่ใส่ใจกับคำขู่ของพวกนั้นแม้แต่น้อย
แต่ชาวบ้านรอบร้านกลับพากันหน้าเสีย บางคนถึงกับเอ๋อ
เสียงแผ่ว “มะ...แม่นางน้อย เจ้าฆ่าท่านห้าแห่งตระกูลเหมิง
ตระกูลเหมิงไม่มีทางปล่อยเจ้าแน่ แม้เจ้าจะดูแข็งแกร่งไม่น้อย

แต่เจ้าตัวคนเดียวคงต้านอำนาจของหนึ่งในห้าตระกูลใหญ่แห่งเมืองเสวียนอวีนไม่ได้หรอกนะ”

“จริงด้วย รีบหนีไปเถอะ ก่อนคนของตระกูลเหมิงจะมาถึง เจ้าออกจากเมืองนี้ไปซะ!”

เซียวหลิงอวีนกลับยิ้มบาง เอ่ยอย่างอ่อนโยน

“ขอบคุณทุกท่านที่เป็นห่วง แต่ในเมื่อโฉนดอยู่ในมือข้าแล้ว ร้านนี้ก็เป็นอย่างข้า เรื่องนี้ตระกูลเหมิงไร้คุณธรรมก่อนข้ายอมไม่จำเป็นต้องมีคุณธรรมตอบ ร้านนี้จะเริ่มเปิดขายยันต์ตั้งแต่ชั้นหนึ่งถึงชั้นแปด เริ่มตั้งแต่พรุ่งนี้เป็นต้นไป หากท่านใดสนใจ เชิญแวะชมได้ ช่วงเปิดร้านสามวันแรก ลดครึ่งราคา”

เซียวหลิงอวีนพูดจบ ก็สังเกตเห็นว่าชาวบ้านรอบร้านมองนางเหมือนมองคนเสียสติ

“มะ...แม่นางน้อย เจ้าคงไม่ใช่คนโง่กระมัง เจ้ารู้ไหมว่าร้านยันต์ไร้เทียมทานฝั่งตรงข้ามเป็นของใคร นั่นนะเป็นร้านของตระกูลเจียว ผู้ครองตำแหน่งอันดับหนึ่งเรื่องยันต์ในเมืองเสวียนอวีนเลยนะ!”

“จริงด้วย เรื่องยันต์ หากตระกูลเจียวกล้าบอกว่าเป็นอันดับสอง คงไม่มีใครกล้าอ้างว่าเป็นอันดับหนึ่ง เจ้าตันเปิดร้านอยู่ตรงข้ามพวกเขา นี่ไม่ใช่การหาเรื่องใส่ตัวหรือหรือ”

“โอ๊ย แม่นางน้อย ข้าว่าเจ้าคงไม่รู้ความเป็นไปในเมืองเสวียนอวี่นดีพอ รีบร้อนมาเปิดร้านแบบนี้มีแต่จะเจ็บตัวนะ แถมเจ้ายังไปฆ่าท่านห้าของตระกูลเหมิงอีก เพื่อความปลอดภัยของตัวเอง ป้าแนะนำว่ารีบหนีเถอะ ถ้าช้ากว่านี้จะสายเกินกาล”

“ใช่ๆ แม่นางน้อย ถ้ายังอยากมีชีวิตอยู่ก็รีบไปเถอะ!”

ทุกคนต่างพากันพูดเตือนด้วยความเป็นห่วง แต่เซียวหลิงอวี่นกลับไม่แสดงอาการหวาดหวั่นแม้แต่หน่อย

นางยิ้มอย่างมั่นใจแล้วกล่าวว่า “แต่ก่อนอาจไม่มีใครกล้าอ้างว่าเป็นอันดับหนึ่ง แต่เมื่อเข้ามาแล้ว ตำแหน่งอันดับหนึ่งเรื่องยันต์ ข้าจะเป็นผู้ครองเอง ไม่ขอปิดบังพวกท่าน ข้าจะชิงตำแหน่งอันดับหนึ่งเรื่องโอสถในเมืองเสวียนอวี่นมาด้วย!”

ทุกคนถึงกับอ้าปากค้างด้วยความตกใจ

แม่นางน้อยผู้นี้ช่างกล้าพูด!

อันดับหนึ่งเรื่องโศกของเมืองเสวียนอวีนถูกตระกูล
เหยาผูกขาดมาตลอด หากแม่นางน้อยอยากชิงตำแหน่งนั้น
นั้นก็หมายความว่า...ต้องเป็นศัตรูกับตระกูลเหยา!

ช่างไม่รู้ฟ้าสูงแผ่นดินต่ำเสียจริง

ดูท่าแม่นางน้อยคนนี้ไม่เพียงโบหน้าไม่นานมอง สมองก็
คงใช้การไม่ได้ เดือนไปก็เปล่าประโยชน์ อยู่ห่างไว้จะดีกว่า
เดี๋ยวจะโดนลูกหลงไปด้วย

ในเมื่อเดือนไปก็ไม่มีประโยชน์ ทุกคนจึงพร้อมใจกัน
แยกย้ายจากไป

เชียวหลิงอวีนเห็นดังนั้นก็เพียงเลิกคิ้วเล็กน้อย จากนั้นจึง
ตรงไปยังตลาดค้าหาส ชื่อชายหญิงหน้าตาชื่อๆ อายุราวสิบหก
สิบเจ็ดปีที่เป็นพี่น้องกันมาคู่หนึ่ง แล้วให้ทั้งสองช่วยกันทำความ
สะอาดร้าน จากนั้นนางก็เริ่มจัดเรียงชั้นวางสินค้า

นางจัดชั้นวางของขนาดใหญ่ทั้งหมดเก้าชั้น แต่ละชั้นแบ่งเป็นช่องเล็กๆ อย่างเป็นระเบียบ ไล่ระดับตั้งแต่ยันต์ชั้นหนึ่งไปจนถึงชั้นเก้าเรียงไว้ตามลำดับ ทว่ายันต์ชั้นเก้านั้นยังไม่ได้นำออกมาวาง เพียงให้พี่น้องคุณนั้นแปะป้ายชื่อกำกับไว้ก่อน

สองพี่น้องชื่อวานชิงกับวานตัน พอเห็นเชียวหลิงอวิ้นหยิบยันต์ตั้งแต่ชั้นหนึ่งถึงชั้นแปดออกมาหลายพันแผ่น มือของทั้งคู่ก็สั่นจนแทบจับยันต์ไว้ไม่อยู่

พวกเขาเป็นเด็กกำพร้า เติบโตมาบนท้องถนนในเมืองเสวียนอวิ้น เพราะจนตรอกจึงจำต้องขายตัวเองให้พ่อค้าทาส พวกเขาอย่ามรู้ดีว่าในเมืองนี้ ยันต์ชั้นแปดถือว่าหายากเพียงใด และยันต์ชั้นห้าขึ้นไปมีค่าเพียงไหน

แต่ตอนนี้ ยันต์ชั้นห้าขึ้นไปกลับมีอยู่เต็มไปหมด!

เห็นเจ้านายตนหยิบออกมาแบบไม่คิดอะไร คล้ายของไม่สำคัญ ทำให้พวกเขาสองพี่น้องรู้ทันทีว่าพวกตนได้ติดตามเจ้านายที่ไม่ธรรมดาเข้าแล้ว